

РЕШЕНИЕ

№ 15715

гр. София, 09.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в
публично заседание на 29.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **3523** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 АПК вр. чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Образувано е по жалба на Д. П. Б. от [населено място], подадена чрез адв. Б., срещу Заповед № 24-4332-006999 от 17.12.2024 г., издадена от Р. Б. Н. – полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като издадена при нарушения на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че на оспорващия не е връчен редовно АУАН, не е ясно дали на посочената в него дата Б. е шофирал цитираното в него МПС. Искане се отмяната на ЗППАМ, ведно с присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Б., която поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ. На първо място акцентира върху факта, че Б. няма как да е шофирал МПС към момента на издаване на ЗППАМ, а именно на 30.07.2024 г., тъй като той е с отнето свидетелство за управление на МПС още от 2023 г. по съдебно производство - дело № 8030 от 2024 г. на Районен съд – Несебър, като досъдебното производство е от 2023 г. по същото дело. Към момента на нарушението и издаване на ЗППАМ, същият не е управлявал цитираното в ЗППАМ „Порше К. турбо“ с регистрационен номер СВ 8081 МА, собственост на С. Д. И., която е негова баба и чиято собственост е автомобила и която разполага със съответното свидетелство за управление на МПС и шофира автомобила. В този смисъл се претендира отмяна на ЗППАМ.

Ответникът – Р. Б. Н. полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ – СДВР, чрез юрк. П., оспорва жалбата и моли за потвърждаване на ЗППАМ, като издадена от компетентен орган, при

спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие на материалния закон. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С процесната Заповед на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП. Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено обстоятелството, че е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) сер. GA № 1335514 от 13.12.2024 г. /л. 9, 10/ от В. Е. П. – командир на отделение в 09 – РУ – СДВР. В АУАН е посочено, че при извършена проверка на 13.12.2024 г. около 13 часа в ж. к. Л., Б. управлявал лек автомобил „Порше К., с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Д. А. Д., с посока на движение от [улица]по [улица]към [улица]. При извършената проверка до бл. 101 водачът отказва да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества или техните аналози с техническо средство Д. Тест 5000 с № ARRM 0036. Връчен е талон за медицинско изследване с № 311510 за ВМА. Водачът не представя СУМПС. Същият управлява горепосоченото МПС след като е лишен от правоуправление по административен или съдебен ред. АУАН е връчен на нарушителя при условията на чл. 43, ал. 2 ЗАНН. Жалбоподателят не се е явил във ВМА.

Въз основа на горепосочения АУАН е издадена и обжалваната в настоящото съдебно производство заповед за прилагане на ПАМ.

По делото е приета без оспорване административната преписка по издаване на ЗППАМ.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

С оглед приетите по делото заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи /л. 27-28/, заповед № 513з-6400 от 07.07.2023 г. /л. 26/ и заповед № 513з-9568/13.09.2024 г. на директора на СДВР /л. 25/, съдът приема, че обжалваният административен акт е издаден от валидно оправомощен материално и териториално компетентен орган, а именно Р. Б. Н. – полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ - СДВР.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си, като съдържа и изискуемите по чл. 59, ал. 2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. При постановяване на заповедта не са допуснати нарушения на

административнопроизводствените правила, още по-малко такива с характер на съществени, годни да доведат до отмяна на обжалвания акт. ЗППАМ е издадена въз основа на АУАН, съставен от компетентен орган, при спазване на задължителните реквизити по съдържанието му и процедурата за съставянето и връчването му. Същият е официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, който се ползва с презумптивна доказателствена сила за това обстоятелство съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Към административната преписка са приложени писмени доказателства, удостоверяващи наличието на фактическите основания, мотивирали органа да издаде заповедта.

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването ѝ – чл. 171, т. 1, б. “б” от ЗДвП. Същата съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата.

Според тази разпоредба, в приложимата ѝ редакция, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

По силата на чл. 174, ал. 4 ЗДвП, редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на моторни превозни средства, трамваи или самоходни машини и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, се определя с наредба на министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието.

Съгласно чл. 3а, ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, издадена от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието/Наредбата/, установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста; 3. физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 172, т. 1, б. „б“ от ЗДвП хипотези, а именно – водачът отказва да бъде проверен с техническо средство за установяване на употребата на наркотични вещества или техните аналози.

Административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза, като е посочил в заповедта, че със съставения АУАН е установено, че на посочените дата 13.12.2024 г. и място, жалбоподателят управлява лек автомобил „Порше К., с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Д. А. Д., и отказва да бъде изпробван с предоставеното техническо средство Д. Тест 5000 с № ARRM 0036 за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози. В тази връзка неоснователно се поддържа от процесуалния представител на оспорващия, че датата на нарушението е 30.07.2024 г., както и че МПС е собственост на неговата баба и датата.

В случая е връчен талон за медицинско изследване за МВА, но по делото липсват доказателства водачът да е дал биологични проби за изследване. Не са ангажирани и никакви доказателства, че Б. не е управлявал процесното МПС на датата и място, посочено в АУАН.

Горното описание от фактическа страна е достатъчно да обоснове налагането на водача на управлявания лек автомобил ПАМ по смисъла на приложената правна норма и изцяло кореспондира с посоченото правно основание в заповедта.

Относно срока на мярката, следва да се отбележи, че разпоредбата не предвижда определяне на различен срок от административния орган в определени граници. Следователно при посочването на срока, за който е приложена ПАМ, административният орган не действа при условията на оперативна самостоятелност, тъй като срокът е определен в закона и в заповедта само се възпроизвежда предвидения в закона срок, а не се определя такъв от органа. В този смисъл Решение № 4314 от 22.03.2019 г. на ВАС по адм. д. № 523/2018 г., VII отделение.

Като израз на административна принуда, ПАМ трябва да бъде определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Налагането на принудителната административна мярка има за цел да се преустанови едно противоправно поведение. В случая оспорената заповед е издадена и в съответствие с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се попречи на извършването от водача на други нарушения на ЗДвП. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратителното условие "до решаване на въпроса за отговорността" на водача МПС, но за не повече от 18 месеца, в случай, че произнасянето във връзка с отговорността по същество продължи повече от 18 месеца. Ако НП бъде отменено с влязло в сила съдебно решение преди изтичането на 18 месеца, то и ПАМ ще отпадне автоматично, поради настъпване на прекратителното условие, свързано с действието ѝ.

Именно посоченото обстоятелство свидетелства за съответствие на мярката и с правото на ЕС, в частност - указанията на СЕС дадени в решение от 4 май 2023 година по дело C-97/21, MV – 98, ECLI:EU:C:2023:371, по силата на което кумулация на санкции /както каквато може да се възприема и ПАМ като процесната/ са допустими само ако са оправдани с оглед тежестта на нарушението и преследваната цел и при липса на друг, по-подходящ и щадящ механизъм. В настоящият казус и именно поради особеността на действие на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП се налага извода, че кумулация на санкции не се постига, тъй като при решаване на въпроса за отговорността на лицето, мярката преустановява действието си.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за неоснователна, а оспореният административен акт за законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

На основание чл. 143, ал. 3 от АПК жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на СДВР (юридическото лице, в чиято структура е ответникът) юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определено съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 24, изр. 1

от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. П. Б. от [населено място], подадена чрез адв. Б., срещу Заповед № 24-4332-006999 от 17.12.2024 г., издадена от Р. Б. Н. – полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ - СДВР.

ОСЪЖДА Д. П. Б., ЕГН – [ЕГН], с адрес: [населено място], кв. Ф., [жилищен адрес] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: